

PROLOG

Sylvestri Yarrow se dívala na čísla před sebou a snažila se nevykřiknout zklamáním. Proč ji nikdo nevaroval, jak drahé je vlastnit loď? Kvůli rostoucím nákladům na palivo a hrozbě Nihilů, která ji nutila měnit trasy, se svou posádkou stěží přežívala. Až doručí zásilku gnostrového vína – nejlukrativnějšího nákladu za posledních několik měsíců –, už stane jim stále ohromný dluh po posledním tankování v Port Haileapu. Nemluvě o faktuře z Batuu, kterou stále ještě nezaplatili. Tímhle tempem budou brzy dlužit půlce galaxie.

Syl se opřela ve svém sedadle v kokpitu *Switchbacku*, své pýchy a současné frustrace, a sledovala poklidné modré proudění hyperprostoru. Kokpit byl dost tmavý, aby v průzoru jasně viděla svůj vlastní odraz, a tmavá tvář, která se na ni dívala, už dávno nebyla jen ustaraná; byla naprosto nepřičetná, a kdyby ji viděl její kopilot Neeto, věděl by, že je zle. Syl se zhluboka nadechla, zavřela oči a přinutila se přemýšlet.

Musela na to existovat nějaká odpověď. Kdyby byli stále součástí Byneina cechu, který byl rozpuštěn po aféře se zneužíváním nucených pracovníků, měla by určitou ochranu před věřiteli, ale bez garantovaných

zakázek a podílu na zisku cechu byla Syl vydána na milost a nemilost vlastnímu smyslu pro obchod. A tak tápala a hledala odpověď na své finanční problémy. Celý život strávila jako dopravkyně, ale to už zřejmě přestávalo stačit. Galaxie se změnila, a ne k lepšímu. A jako vždycky to nejvíc pociťovali ti, kteří se životem sotva protloukali.

Co dělat? Prodloužit trasy? Přibírat cestující? Zdvojnásobit poplatky, které už tak byly vyšší než před rokem? Co bylo tou kouzelnou rovnicí, která by udělala dopravu výdělečnou, zejména v době, kdy Nihilové – vesmírní piráti bez špetky cti a pudu sebezáchovy – sužovali dopravní trasy? Jak se měla zbavit dluhů a udržet si domov?

Kdyby jejím věřitelům došla trpělivost, vzali by si *Switchback* a Syl by pak nezbylo vůbec nic, stejně jako Neetovi a M-227. Už jen z toho pomyslení se jí sevřel žaludek. Musela najít způsob, jak se udržet nad vodou, tak jako ho vždycky našla její matka. Ale ona odpověď neznala a z toho přemýšlení ji navíc rozbolela hlava.

„Em-Dvojko,“ řekla, otevřela oči a otočila se k droidovi sedícímu na sedadle druhého pilota. „Myslím, že možná máme problém.“

Bezpečnostní droid se skřipavým zavrznáním otočil hlavu a Syl sebou škubla. „A musíme ti přestat kupovat ten levný olej.“ Popadla nedalekou nádobu s olejem a začala droidovi promazávat kloubní spoje. M-227 byl se svými více než dvěma sty lety nejstarší droid, jakého kdy Syl potkala, a pokud šlo o bezpečnost, také dost bezcenný. Stejně jako *Switchback* patřil k Sylinu dědictví poté, co její matku zabili nihilští nájezdníci, a byl jednou z mála věcí, které Syl mohla nazývat svými. Po několika minulých týdnech hromadění dluhů ho měla prodat, ale nedokázala se k tomu přimět. Byl jako její rodina. Připomínal jí, že kdysi bývalo lépe.

Vlastně jen o pár měsíců dříve. Byly to časy, které Syl začala považovat za *Předtím*. Předtím, než Nihilové zničili valnou část hlavního města Vala a zabili statisíce lidí. Předtím, než si Republika uvědomila, že představují skutečnou hrozbu. Sylina matka Chancey Yarrow věděla od začátku, že Nihilové jsou nebezpeční, jejich násilnosti sužovaly okraj galaxie víc než jiné oblasti. Spojila se s mnoha dalšími rejdaři a požadovala, aby se po-

hraniční planety spojily a pokusily se před Nihily chránit dopravní trasy, zejména po rozpuštění Byneina cechu. Ale moc to nepomohlo.

Nezabránilo to ani tomu, aby nájezdníci připravili Chancey o život.

Syl mrkáním vyhnala z očí náhlé slzy.

„Prosím. Nedělej si starosti,“ řekl M-227 trhaným hlasem. Jeho voko-dér nebyl už léta aktualizován a v posledních měsících ten problém postupoval stále rychleji. Jen další úkol, který Syl odkládala, dokud nebude mít nějaké prostředky navíc.

„Pozdě,“ zašeptala Syl spíš pro sebe. Opřela si hlavu do dlaní, zhluboka se nadechla a prsty si prohrabovala tmavé kudrnaté kadeře, až jí odstávaly od hlavy ještě víc. Syl milovala *Switchback*. Milovala létání temnotou vesmíru a skákání do chladné modři hyperprostoru. Bavilo ji poznávat nové lidi a cestovat na místa, která jí připadala neskutečně zvláštní a vzrušující. A nejvíc ze všeho milovala, že jí do toho nikdo nemluvil. Měla daleko víc nezávislosti než spousta jiných osmnáctiletých v galaxii.

Ale takhle by nedokázala uživit sebe ani Neeta, natož opravit choulostivý hyperpohon nebo vylepšit motory tak, jak by chtěla.

Switchback se s bouchnutím vynořil z hyperprostoru a všechny varovné systémy se naráz rozhoukaly.

„Na minutku odejdu a všechno jde šejdrem,“ konstatoval Neeto Janajana, kráčející chodbou z posádkové jídelny. Sullustan neběžel, jen trochu víc natáhl krok. V jeho plovoucích černých očích se nikdy ani náznakem neodrážely starosti a jen zřídka bylo vidět, že by se záhyby na jeho tváři stáhly obavami. Syl někdy přemýšlela, jestli zná význam slov „pospěš si“, nebo jestli je to něco, na co nevěří, tak jako na hledění si svého. „Do čeho jsi narazila?“

„Do ničeho!“ odsekla Syl a dívala se na údaje. „Prostě jsme letěli hyperprostorem. A než se zeptáš, nic jsem neudělala, prostě nás to vykoplo ven. Ale zdá se, že trochu předčasně.“ Odložila datapad displejem dolů. Nepotřebovala, aby Neeto věděl, že nejsou jen na dně, ale že doslova krvácejí kredity. Možná vypadal nevzrušeně, ale hrozba nucené smlouvy dokázala vykolejit každého, zvlášť když už ji jednou zažil jako on.

Ne všechno v Byneině cechu bylo skvělé, když se nad tím Syl teď na chvíli zamyslela. Než začal Neeto pracovat pro Chancey Yarrow, byl jednou z četných obětí predátorských smluv, které ta organizace vnucovala svým pracovníkům, a Syl ani její matka to nezjistily, dokud nebyl cech rozpuštěn.

M-227 se s kovovým zavráním zvedl a Neeto se posadil na sedadlo druhého pilota a zaujal jeho místo. Zamračil se, záhyby kolem jeho velkých černých očí se trochu zúžily a zaškubal velkýma ušima. „No, trosky to nebyly, jinak bychom si tu povídali při mnohem menším množství kyslíku.“

Syl přikývla. „Právě jsem spustila diagnostiku, abychom zjistili, co se stalo.“

„Dobrý nápad,“ řekl Neeto. „Myslíš, že ty zvěsti v Port Haileapu byly pravdivé?“

Když Syl a Neeto přebírali náklad, jedna drbna v docích jim pověděla o lodích, které se ztratily na svých hyperprostorových trasách, a zmínila, že podle několika pověřivějších dopravců za tím byli Nihilové. „Viděli jste, co udělali s Republikovou výstavou na Valu,“ dodala Migda, stará mrzoutská vesmírná cestovatelka, a hlasitě zacvakala kusadly. „Co když mají uživatele Síly?“

„Tohle by Jediové nikdy nedovolili,“ prohlásil Neeto a Syl souhlasně přikyvovala. Nejmocnější uživatelé Síly v galaxii by v žádném případě nedovolili Nihilům zneužívat Sílu k násilí. Podle holozpravodajství Jediové v tu chvíli bojovali proti Nihilům na rozkaz Republiky ve společné operaci, která slibovala s tou hrozbou v brzké době skoncovat.

Syl si stále nemyslela, že by skupina pirátů mohla udělat něco tak rafinovaného. „Třeba jsme se střetli se sluneční erupcí,“ řekla.

Neeto zabručel, ani souhlasně, ani nesouhlasně. „Tady je něco špatně.“

Syl nasucho polkla. Měl totiž pravdu. Když přišla o matku, bylo před tím útokem všechno zvláštní: podivné údaje, výstražné sirény a pak náhlé zjevení lodí řítících se proti nim. Ale tohle přece nemohli být zase Nihilové! Naplánovala trasu, která se vyhýbala každému sektoru, kde byli ti nájezdníci někdy spatřeni. Měla být bezpečná.

Syl odsunula své obavy stranou a začala provádět systémové testy hyperpohonu, zatímco loď driftovala. Byl to standardní postup. Nebylo běžné, že by loď jen tak vypadla z hyperprostoru, ale u pochybného hyperpohonu *Switchbacku* se to občas stávalo, zvláště pokud uspěli výpočty a triangulace nebyla dotažená. Potřebovali nový hyperpohon a pravděpodobně i nový navigační počítač, jeden z těch modernějších a přesnějších modelů.

A tak si Syl zase začala dělat starosti s kredity.

„Tohle je špatně,“ poznamenal Neeto a vytáhl Syl z její spirály zoufalství. „Viděla jsi to? Zdá se, že nás to nějak vytáhlo do sektoru Berenge. Není tady nic než mrtvá hvězda a velká spousta ničeho.“

Syl zamrkala, když se jí na displeji objevilo několik lodí. „Jak – nenenenene. Už ne.“

Neeto se podíval na obrazovku. „Jsou to...?“ zeptal se tichým hlasem.

Vyměnila si s Neetem pohled a po zádech jí přeběhl mráz. „Nihilové,“ řekla.

„Už je to tak,“ přikývl Neeto. „Takže v tom Migdině mlejniku na drby bylo přece jen zrnko pravdy.“

V Sylině nitru vykvetla hrůza. „Nemyslíš si, že oni jsou ten důvod, proč nás to vykoplo z hyperprostoru, že ne?“

„Nemám tušení,“ pokrčil Neeto rameny. „Ale nehodlám sedět a čekat, abych se jich na to mohl zeptat.“

Syl přikývla a všechny své obavy soustředila na loď, které se k nim řítily. „Vypadneme odsud.“

„Už se na tom pracuje,“ řekl Neeto a přehazoval spínače.

Switchback pustil energii do motorů a začal se vzdalovat od blížících se lodí, zpět k místu, kde je to vyvrhlo z hyperprostoru.

„Nemůžu najít ani jediný maják,“ ozval se Neeto. Ve zřídka používaných částech vesmíru, jako byl sektor Berenge, byly majáky nejlepší způsob, jak si namapovat trasu. Majáky byly jako miniaturní světla v hlubokém vesmíru, strategicky rozmístěné vysílače signálů rychlejších než světlo, které mohl navigační počítač použít v hyperprostoru, když bezpečná trasa nebyla známá. Pro zastaralé navigační počítače, jako byl ten na *Switchbacku*, představovaly životně důležitý zdroj.

Ale skočit do hyperprostoru se znalostí polohy pouze jediného majáku bylo nebezpečné. Pro pilota bylo ideální, když mohl skok vypočítat alespoň podle tří majáků. Čím víc bylo bodů, tím lépe mohla loď poznat svou přesnou polohu a zjistit, jak se dostat někam jinam. Proto ta potřeba triangulace.

„Můžeme skočit bez cíle?“ zeptala se Syl a snažila se z navigačního počítače vymámit alespoň krátký skok. Byla to řečnická otázka. Odpověď znala, jen se jí moc nelíbila.

„Není to dobrý nápad, ale radši zkusím to, než co plánují naši blízcí se přátelé. A ano, já vím. Ale je to riziko, které musíme podstoupit.“

Syl se zašklebila. „Už jsem se bála, že to neřekneš.“

„Našel jsem maják. Drž se,“ řekl Neeto a přesméroval jejich skok na základě jediného signálu.

V tu chvíli motor samozřejmě vypověděl službu.

Zvuk vypínající se lodi a ztráty energie v každé součástce zanechal v Sylině nitru chladný chuchvalec hrůzy. „To ne. Teď ne.“

Neeto udělal grimasu. „Takže oprava toho regulátoru coaxia nakonec přece jen počkat nemohla,“ prohlásil a v jeho hlase nezazněla ani špetka strachu nebo stresu. Jedinou známkou toho, že nemá zrovna skvělý den, byla další vráska, která se mu objevila mezi velkýma, plouvoucíma očima.

„Jsme jako páteřnice v sudu,“ řekl Neeto a sledoval blížící se loď. „Musíme se evakuovat.“

„Ne,“ řekla Syl. Její strach se vůbec nezmenšil, ale přece jen se trochu napřímila.

„Ano. Nihilové chtějí náklad a možná i loď, kterou teď nemáme čas opravit. Když prchneme, možná si zachráníme život. Pochybuju, že by si všimli únikového modulu. Em-Dvojko? Řekni Syl, jaké máme šance na přežití, když se teď evakuujeme, než se k nám dostanou.“

M-227 se skřípavě otočil. „Evakuace je nejlepší.“

„Ne,“ řekla Syl a nahrbila se v sedadle. Objala se pažemi a náhle ji zamrazilo při představě, že by měla *Switchback* opustit. Celý život strávila na palubě téhle lodi, když s matkou převážela různý náklad. Všechny

vzpomínky na matku, dobré i špatné, měla spojené s touhle hromadou železa. „Tohle je všechno, co mám, Neeto. A víš, že prchat není můj styl. Jestli Nihilové chtějí mou loď, ať mi ji zkusí vzít. Beti a já si s nimi poradíme.“ Syl sáhla dolů a vytáhla z pouzdra pod ovládacím panelem upravenou blasterovou pušku. Když jí matka tu pušku darovala, z legrace ji pojmenovala po své panence z dětství. Ale to jméno se vžilo a Syl s Beti byly smrtící kombinace. S tou blasterovou puškou nikdy neminula cíl a nihilské útočníky, kteří pronikli na jejich loď v den, kdy zemřela její matka, nezabila jen kvůli plynu, který použili.

„Syl,“ vzdychl Neeto.

„Kapitán neopouští svou loď ani v té nejhorší situaci.“ Syl si vymrkala z očí horké slzy a otočila se k Neetovi. „Tohle je všechno, co mi zbylo, a má cenu o to bojovat.“

Neeto se zvedl a ukázal oknem kokpitu na blížící se loď. „Kolik lidí podle tebe zemřelo tak jako tvoje matka? Musíme někomu říct, co se tu děje. Myslíš, že Republika nebo Jediové vůbec vědí, že Nihilové jsou v tomto sektoru? Už jich zabili tolik, ale tohle znamená, že nikde není bezpečno. Musíme o tom dát vědět někomu z Republiky. Jak jinak zabráníme dalším dopravcům, aby letěli právě tudy?“

Syl zamrkala a M-227 se začal pohybovat směrem k únikovému modulu jako velmi starý muž, přičemž každý pohyb doprovázelo skřípění rezavých kloubů. To už muselo být vážně něco, když se ani jejímu bezpečnostnímu droidovi nechtělo bojovat. Syl věděla, že mají pravdu, ale v tuhle chvíli si nemohla pomoci. Nechtěla se zachovat chytře. Chtěla, aby jí to přestalo lámat srdce.

„Switchback je můj domov,“ pronesla Syl.

„Stal se i mým domovem,“ odpověděl Neeto a hlas se mu zadrhl vzácným projevem emocí. „A slibuju ti, že ho dostaneme zpátky. Ale nejdřív musíme přežít.“

Syl přikývla, neochotně vstala a zasunula Beti do pouzdra na batohu, který nosila. A pak se s Neetem a M-227 rozběhla k únikovému modulu, prchala jako o život a vzdávala se jedné z posledních věcí, které jí zbývaly po matce.

Do únikového modulu doběhli právě ve chvíli, kdy se lodí rozlehly zvuky Nihilů prorážejících vzduchový uzávěr. Když odstartovali do temnoty vesmíru, myslela Syl jen na *Switchback*.

Udělá vše, co bude v jejích silách, aby svou loď dostala zpátky.

Buď to, nebo si cenu za něj vybere v krvi Nihilů.